

23. 3. 2016

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Nejen k porušení fiduciárních povinností členů statutárních orgánů ve světle rozhodnutí *In re Walt Disney Co. Derivative Litigation*, 906 A.2d 27 (Del. 2006)

Konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu státu Delaware ve věci akcionářské žaloby akcionářů The Walt Disney Company[1] (dále jen „Disney“ nebo „Společnost“) proti bývalému prezidentovi Společnosti Michaelu Ovitzovi (dále jen „Ovitz“) a ostatním členům představenstva je klíčovým v otázkách porušení fiduciárních povinností členů statutárních orgánů. Rozhodnutí, byť z roku 2006, je stále mezníkem a stěžejním bodem v posuzování a aplikaci pravidel fiduciárních povinností na jednání členů statutárních orgánů obchodních korporací.

V českém právním řádu lze vysledovat jisté anglo-americké právní prvky, a to zejména v souvislosti s rekodifikací soukromého práva. Důvodová zpráva k zákonu č. [90/2012 Sb.](#), o obchodních korporacích (dále jen „**ZOK**“) zmiňuje například výše uvedenou *actio pro socio* „*v případě, že společnost nekoná, nebo je žaloba mířena přímo proti orgánu společnosti.*“[2]

Soudy se ve výše uvedeném rozhodnutí zabývaly primárně otázkou výplaty odstupného bývalému prezidentovi Společnosti Ovitzovi v korelaci s možným způsobem škody touto výplatou. Někteří akcionáři Společnosti považovali takové jednání Ovitz a členů představenstva Společnosti za porušení jejich fiduciárních povinností. Odstupné ujednané v pracovní smlouvě po roce tohoto výkonu dosahovalo výše 130 milionů amerických dolarů.

Společnost po tragické havárii vrtulníku ztratila dosavadního prezidenta a výkonného ředitele společnosti Disney, Franka Wellse. Funkce se pro své předchozí profesní zkušenosti ujal, po zdoluhavých jednáních o přestupu ke Společnosti a sjednávání pracovní smlouvy, Ovitz. Hlavním důvodem k ukončení činnosti Ovitz ve Společnosti, a také následné soudní spory mezi akcionáři, Ovitzem a členy představenstva, byl nesoulad názorů při vedení Společnosti, a to mezi prezidentem Ovitzem a výkonným ředitelem Michaelem Eisnerem (dále jen „**Eisner**“). Představenstvo společnosti zaznamenalo po počátečních optimistických výhledech jistou míru odloučení prezidenta od Společnosti, jež bylo možné napravit pouze odstraněním Ovitz z jeho funkce. Soud[3] postavil Ovitzovo pochybení na třech možných domněnkách, kdy Ovitz mohl pochybit při následování Eisnerových pokynů v oblasti akvizic a případně nízkého úsilí na vedení společnosti, na který mohl působit i vnitřní boj s Eisnerem, kvůli němuž nebylo možné provést potřebné změny. V neposlední řadě byly brány v potaz úvahy ostatních členů představenstva o nedostatečné adaptaci Ovitz z vedení soukromé společnosti na společnost veřejnou. Soud odmítl tvrzení žalobců, že Ovitz byl notorickým lhářem.

Ovitzovo působení ve funkci prezidenta Společnosti se stalo ze strany Eisnera a některých dalších členů představenstva nežádoucí. V rámci připravovaného plánu měl Ovitz místo opustit a přestoupit ke společnosti Sony. Tímto by nebyla Disney povinna plnit své závazky z pracovní smlouvy a Ovitz by tak přišel o odstupné. Ovitz však zamýšlel ve funkci setrvat, a i nadále usilovat o zlepšení dosavadní situace. Pracovní smlouva uzavřená mezi Ovitzem a Společností byla však později bez udání důvodu

zrušena a Ovitz byl bez hlasování představenstva Eisnerem zbaven funkce, čímž vznikl Ovitzovi nárok na výše uvedené odstupné.

Žalobci v souladu s výše zjištěným skutkovým stavem tvrdili, že Ovitz porušil své fiduciární povinnosti ve dvou případech, a to před nastoupením do výkonu funkce prezidenta Společnosti,[4] a následně při jejím samotném výkonu. Z pohledu žalobců lze považovat Ovitze, před uvedením do funkce prezidenta, za člena orgánu *de facto*, tudíž by bylo možné podrobit celý proces sjednávání pracovní smlouvy standardu fiduciárních povinností. Soud[5] posoudil tvrzení žalobců *de novo*, a dospěl k závěru, že tvrzení žalobců nemá oporu *de iure*. Ovitzovy fiduciární povinnosti z titulu prezidenta Společnosti vznikly až samotným nástupem do funkce, resp. účinností pracovní smlouvy, a právě z těchto důvodů není možné jednání Ovitze před takovým nástupem fiduciárním povinnostem podrobit. Soud posuzoval dále otázky porušení principu loajality vůči Společnosti, kterou měl Ovitz přijetím odstupného porušit. Soud však došel k závěru, že Ovitz byl nucen opustit Společnost nedobrovolně, nijak se nepodílel na rozhodovacím procesu ohledně ukončení jeho působení ve vedení Společnosti, sám s procesem nemanipuloval a této transakce se nedovoľával.

V neposlední řadě však žalobci napadali rozhodnutí členů představenstva spočívající ve schválení Ovitzovi pracovní smlouvy, jeho volbě prezidentem, a konečnou platbou odstupného. Žalobci se dovoľávali zejména nemístné volby prezidenta Společnosti, která byla dle jejich přesvědčení nedbalá a odporující zásadám dobré víry. Soud posoudil jednání představenstva v otázkách principu řádné péče a dobré víry odděleně, a ve vzájemné souvislosti s pravidlem podnikatelského úsudku. Pravidlo podnikatelského úsudku předpokládá situaci, kdy „*člen statutárního orgánu společnosti v rámci podnikatelské činnosti jedná na dostatečném informačním podkladu, v dobré víře, a s upřímným přesvědčením, že jeho jednání je v nejlepším zájmu společnosti.*“[6] Žalobci v této části nenapadali porušení principu loajality ze strany členů představenstva Společnosti, a z toho důvodu musel soud zkoumat, zdali tito porušili povinnost řádné péče či dobré víry v korelaci s pravidlem podnikatelského úsudku. Soud v této otázce dospěl k závěru, že schválení pracovní smlouvy v rámci vnitřní správy společnosti náleželo kompenzační komisi a nikoli představenstvu Společnosti. Delaware General Corporation Law[7] výslovně opravňuje představenstvo ke zřízení zvláštních komisí a delegaci širokého okruhu povinností, mezi které lze například zařadit právě rozhodování o kompenzačních otázkách v oblasti odměňování, odstupného, apod. Soud na základě svých zjištění dospěl k závěru, že ani v tomto případě členové představenstva Společnosti neporušili své fiduciární povinnosti a rozsudek The Court of Chancery v plném rozsahu potvrdil.

Nejvyšší soud státu Delaware ve věci akcionářské žaloby akcionářů společnosti The Walt Disney Company neshledal v rozhodnutí The Court of Chancery žádné pochybení, a tudíž jeho rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil. Konstatoval tedy, že nedošlo k porušení fiduciárních povinností bývalého prezidenta Společnosti Ovitze a ani členů představenstva Společnosti, při sjednávání pracovní smlouvy Ovitze a následném odsouhlasení výplaty odstupného ve výši 130 milionů amerických dolarů. Rozhodnutí soudu je založeno na individuálním posouzení případu, nicméně argumentace soudu nasvědčuje možností odchylného rozhodnutí v případě odlišného uspořádání vnitřní správy společnosti, kdy schvalovací pravomoc odměňování členů orgánů Společnosti, odstupného, apod., by nebyla svěřena kompenzační komisi.

Jiří Bálek,

student Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci

e-mail: jiri.balek@icloud.com

-
- [1] In re Walt Disney Co. Derivative Litigation, 906 A.2d 27 (Del. 2006)
 - [2] Důvodová zpráva k zákonu č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích)
 - [3] The Court of Chancery
 - [4] Činnost Ovitze při sjednávání smlouvy o výkonu funkce
 - [5] The Supreme Court of the State Delaware
 - [6] Aronson v. Lewis, 473 A.2d 805, 812 (Del. 1984)
 - [7] Delawarský obecný obchodní zákoník

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Fotbaloví agenti vs. FIFA ve světle stanoviska generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie](#)